

Onwrikbare noten

Wereldmuziek

Flamenco sin fin. Het Nieuw Ensemble olv Ed Spanjaard. 30/1 in Muziekgebouw aan 't IJ.

●●●○○

Door RENÉ VAN PEER

Het is het verschil tussen een arend die boven de bergen cirkelt en een gekooid exemplaar. In *Muerte sin fin*, gecomponeerd in opdracht van de Flamenco Biennale, heeft Mauricio Sotelo een partij voor een flamencodanseres uitgeschreven, compleet met regieaanwijzingen. Fuensanta 'La Mone-ta' mag die dan virtuoos opvolgen, haar expressie en de inbreng van zanger Arcángel zijn gekunsteld. Zijn zang komt van papier, niet uit zijn ziel.

De drie compositieopdrachten in het programma van 'Flamenco sin fin' zijn bedoeld als een nieuw

vertrekpunt voor een genre dat zijn aantrekkingskracht grotendeels ontleent aan ongebreidelde emotie. Uit de kooi van Soleto is ontsnappen echter niet mogelijk. Dan is *Black Stars Suite* van elektrisch gitarist Florian Magnus Maier aanzienlijk sympathieker. De vervorming van zijn gitaar en zijn flamboyante solo passen uitstekend bij de flamenco.

In *Mugflagamenco* versmelt de Azerbajdzjaanse Frangis Ali-Zade flamenco met de mugam uit haar eigen land. Al is het idee aardig, de spanning komt vooral van de mugam – mede door de intense zang van Zabit Nabizade waar flamencozanger Carlos Denia bleek bij afsteekt. Een muziekgenre dat gestoeld is op spontane expressie vangen in onwrikbare noten is vragen om moeilijkheden. Alleen Maier heeft daar een antwoord op gevonden.

